

PUOLUEEN TEHTÄVISTÄ

Selostus VKP(b):n Krasnaja Presnjan piirikomitean laajennetussa kokouksessa ryhmäorganisaattorien, väittelyklubin ja puoluesolujen byrojen jäsenten kanssa joulukuun 2 pnä 1923

Toverit! Minun on ennen kaikkea sanottava, että esiinnyn täällä selostajana omassa nimessäni enkä puolueen Keskuskomitean nimessä. Jos kokous haluaa kuulla sellaisen selostuksen, niin olen käytettävissä. (Ääniä: „Pyydämme“.) Se ei merkitse, että minulla olisi jonkinlaisia erimielisyyksiä Keskuskomitean kanssa tässä kysymyksessä, ei lainkaan. Puhun omassa nimessäni vain siksi, että Keskuskomitean valiokunnan, joka käsittelee puolueen sisäisen tilan parantamisen toimenpiteitä⁸¹, pitäisi näinä päivinä esittää työnsä tulokset Keskuskomitealle; näitä tuloksia ei ole vielä esitetty, ja siksi minulla ei ole vielä muodollista oikeutta puhua Keskuskomitean nimessä, vaikka olenkin varma siitä, että se, mitä olen teille tässä puhuva, tulee peruspiirteissään olemaan Keskuskomitean kannan ilmaisua näissä kysymyksissä.

VÄITTELY ON MERKKI PUOLUEEN VOIMASTA

Ensimmäinen kysymys, jonka haluaisin tässä asettaa, on lehdistössä ja soluissa nykyään käynnissä olevan väittelyn merkitystä koskeva kysymys. Mistä

tämä väittely puhuu ja mitä se merkitsee? Eikö tämä ole puolueen rauhalliseen elämään murtautunutta myrskyä, eikö tämä väittely ole, kuten eräät sanovat, merkki puolueen hajoamisesta, sen luhistumisesta tai, kuten toiset sanovat, puolueen rappeutumisesta.

Minun mielestäni, toverit, meillä ei ole kumpakaan: ei rappeutumista eikä hajoamista. Asia on niin, että puolue on viime kauden aikana kasvanut, se on riittävästi puhdistautunut tarpeettomasta painolastista, se on tullut proletaarisemmaksi. Te tiedätte, että kaksi vuotta sitten meillä oli vähintään 700.000 puolueen jäsentä, te tiedätte, että puolueesta jäi pois tai erotettiin muutamia tuhansia puolueen jäseniä. Edelleen, teollisuuden nousun yhteydessä tapahtuneen työväenluokan aineellisen aseman parantumisen, vanhojen ammattitaitoisten työläisten kylistä takaisinpalaamisen ja teollisuustyöläisten keskuudessa tapahtuneen uuden kulttuurin johdosta puolueen kokoonpano on tänä aikana parantunut ja sen laadullinen taso noussut.

Sanalla sanoen, kaikkien näiden seikkojen johdosta puolue on kasvanut, tullut laadullisesti paremmaksi, sen tarpeet ovat kasvaneet, se on tullut vaativaisemmaksi, se haluaa tietää enemmän, kuin mitä se tähän asti on tietänyt, ja se haluaa ratkaista enemmän, kuin mitä se tähän asti on ratkaissut.

Alkanut väittely ei ole puolueen heikkouden merkki, sitäkin vähemmän sen hajoamisen tai rappeutumisen merkki, se on puolueen voiman merkki, sen lujuuden merkki, sen laadullisen kokoonpanon paraneamisen merkki, sen aktiivisuuden kohoamisen merkki.

VÄITTELYN SYYT

Toinen kysymys, joka nousee eteemme, on kysymys siitä, miksi juuri tällä ajankohdalla, juuri tämän vuoden syksyllä, puolueen sisäistä politiikkaa koskeva kysymys sai kärkevän luonteen? Miten se on selitettävissä? Missä ovat syyt? Minä arvelen, toverit, että meillä on tässä kaksi syytä.

Ensimmäisenä syynä on se kuohunta- ja lakkoaalto työpalkkakysymyksen yhteydessä, joka vyöryi tasavallan eräissä piireissä tämän vuoden elokuussa. Asia on niin, että tämä lakkoaalto paljasti meidän järjestöjemme puutteellisuuksia, eräiden järjestöjemme — sekä puolue- että ammattiliittojärjestöjen — irtaantuneisuuden tuotantolaitosten tapahtumista, että tämän lakkoaallon yhteydessä paljastui eräiden illegaalisten, olemukseltaan kommunisminvastaisten järjestöjen olemassaolo puolueemme sisällä, jotka pyrkivät hajoittamaan puoluetta. Ja kaikki nämä lakkoaallon yhteydessä paljastuneet puutteellisuudet heittivät puolueeseen sellaisen kirkkaan ja selventävän sädekimpun, että puolue tunsisi sisäisten muutosten olevan välttämättömiä puolueessa.

Toisena syynä, joka kärjisti puolueen sisäistä politiikkaa koskevaa kysymystä juuri tällä ajankohdalla, ovat puoluetovereidemme sallimat joukkoluontoiset lomamat. Nämä lomamat ovat tietysti täysin ymmärrettäviä, mutta joukkoluontoisuutensa vuoksi ne johtivat siihen, että puolue-elämän vauhti osoittautui huomattavasti heikentyneeksi juuri tehtäillä ilmenneiden kuohuntojen aikana, mikä seikka suuressa määrin helpotti kasaantuneiden puutteellisuuksien ilmituloa juuri tänä ajankohtana, tämän vuoden syksyllä.

PUOLUEEN SISÄISEN ELÄMÄN PUUTTEELLISUUDET

Minä puhuin puolue-elämämme puutteellisuuksista, jotka paljastuivat tämän vuoden syksyllä ja asettivat kysymyksen puolueen sisäisen elämän parantamisesta. Mitä nämä puolueen sisäisen elämän puutteellisuudet ovat? Sitäkö, että puolueen linja on ollut väärä, kuten eräät toverit ajattelevat, vaiko sitä, että puolueen linja on ollut oikea, mutta käytännössä se on poikennut oikealta tieltä, vääristynyt tunnettujen subjektiivisten ja objektiivisten ehtojen vuoksi?

Minun mielestäni puolueemme sisäisen elämän peruspuutteellisuus on juuri se, että samaan aikaan kun edustajakokoustemme päätöksissä ilmaistu puolueen politiikka on ollut oikea, niin käytäntö paikkakunnilla (ei tietenkään kaikkialla, mutta eräillä alueilla) on ollut väärä. Samaan aikaan kun puolueemme proletaaris-demokraattinen linja on ollut oikea, niin käytäntö paikkakunnilla on antanut tämän linjan byrokraattisen vääristelyn tapauksia.

Siinä on peruspuutteellisuus. Ristiriita edustajakokousten (X, XI, XII) viitoittaman puolueen peruslinjan ja paikallisten järjestöjemme käytännön välillä tämän linjan toteuttamisessa,—siinä on puolueemme sisäisen elämän kaikkien puutteellisuuksien perusta.

Puoluelinja sanoo, että puolueemme käytännöllisen työn kaikki tärkeimmät kysymykset, paitsi tietenkin niitä, jotka eivät siedä lykkäystä tai jotka ovat sotatai diplomatiasalaisuuksia, on ehdottomasti käsiteltävä puoluekokouksissa. Niin sanoo puoluelinja. Mutta puoluekäytäntö paikkakunnilla, joskaan ei tietysti

kaikkialla, on ollut sitä mieltä, että oikeastaan ei ole erikoisen tarpeellista, että eräitä puolueen sisäisiä käytännöllisiä kysymyksiä käsitellään puoluekokouksissa, sillä Keskuskomitea ja muut johtavat järjestöt ratkaisevat nämä kysymykset itse.

Puoluelinja sanoo, että puolueemme puolue-toimissa olevien henkilöiden on oltava ehdottomasti valinnallisia, mikäli ei ole voittamattomia vaikeuksia, sellaisia kuin puoluestaazhi y.m. Te tiedätte, että puolueen sääntöjen mukaan läänikomitean sihteerin täytyy olla liittynyt puolueeseen ennen Lokakuun vallankumousta, kihlakuntakomitean sihteerillä täytyy olla kolmivuotinen ja puoluesolun sihteerillä yhden vuoden puoluestaazhi. Mutta puoluekäytännössä on usein oltu sitä mieltä, että kun kerran täytyy olla puoluestaazhi, niin ei siis tarvita todellisia vaaleja.

Puoluelinja on sitä mieltä, että puoluejoukot on pidettävä selvillä talouselinten, tuotantolaitosten ja trustien työstä, sillä meidän puoluesolumme kantavat luonnollisesti moraalisen vastuun puolueeseen kuulumattomien joukkojen edessä tuotantolaitoksissa havaittavista puutteellisuuksista. Mutta puoluekäytäntö on kuitenkin ollut sitä mieltä, että kun kerran on olemassa Keskuskomitea, joka antaa talouselimille toimintaohjeet, ja kun kerran talouselimet ovat näiden toimintaohjeiden sitomia, niin toimintaohjeet tulevat täytetyiksi ilman puoluejoukkojen alhaaltapäin toteuttamaa kontrolloiakin.

Puoluelinja on sitä mieltä, että eri työalojen vastuunalaiset työntekijät, olkootpa he sitten puolue-, talous-, ammattiliitto- tai sotilasalan työntekijöitä ja kaikesta siitä erikoisalalle erikoistumisestaan

huolimatta, jonka he saavat omassa työssään, ovat kuitenkin sidotut toisiinsa, he ovat kokonaisuuden eroittamattomia osia, sillä he kaikki työskentelevät proletariaatin yhden ja saman asian hyväksi, jota ei voida repiä osiksi. Mutta puoluekäytäntö taas on sitä mieltä, että kun kerran on olemassa työn erikoistaminen, työnjako varsinaisesti puolue-, talous-, sotilas- j.n.e. työksi, niin puolueytöntekijät eivät vastaa talousmiehistä, talousmiehet eivät vastaa puolueytöntekijöistä, ja että yleensäkin niiden välisen yhteyden heikkeneminen, vieläpä katoaminenkin on kiertämätöntä.

Sellaisia, toverit, ovat yleensä ne ristiriidat toisaalta puoluelinjan, joka on määritelty edustajakokoustemme, alkaen X edustajakokouksesta ja päättyen XII edustajakokoukseen, monissa päätöksissä, ja toisaalta puoluekäytännön välillä.

Minä en aio missään tapauksessa syyttää paikallisia järjestöjä tästä puoluelinjan vääristelystä, sillä jos asiaa tutkitaan perinpohjin, niin tämä ei ole niinkään paljon paikallisten järjestöjemme vika kuin onnettomuus. Mikä on tämä onnettomuus ja miksi asiat ovat saaneet tällaisen käänteen, siitä puhun myöhemmin, halusin vain todeta tämän tosiasian selittääkseni tätä ristiriitaa ja yrittääkseni sitten esittää parannuskeinoja.

En suinkaan pidä myöskään Keskuskomiteaamme moitteettomana. Silläkin on vikansa, kuten kaikilla muillakin laitoksilla ja järjestöillä,— ja tässä on osaksi syytä ja osaksi onnettomuutta, osaksi syytä esimerkiksi siinä, että joidenkin syiden vuoksi Keskuskomitea ei paljastanut ajoissa näitä puutteellisuuksia eikä ryhtynyt toimenpiteisiin niiden poistamiseksi.

Mutta kysymys ei ole nyt siitä. Nyt on kysymys siitä, että teemme itsellemme selviksi niiden puutteellisuuden syyt, joista juuri puhuin. Todellakin, mistä nämä puutteellisuudet ovat ilmaantuneet ja kuinka ne voidaan poistaa?

PUUTTEELLISUUKSIEN SYYT

Ensimmäisenä syynä on se, että puoluejärjestömme eivät ole vielä päässeet tai eivät yhä vielä-kään ole päässeet eräistä sotakauden jätteistä, — kauden, joka on mennyt kausi, mutta joka oli sellainen, joka jätti työntekijöittemme mieliin puolueessa vallinneen sotilaallisuuden jätteitä. Luulen, että näiden jätteiden ilmausta on se käsitys puolueesta, jonka mukaan puolue ei ole omatoiminen organismi eikä proletariaatin vireäaloitteinen taistelujärjestö, vaan jokin laitosten systeemin tapainen, jokin kokonaisen laitosten sarjan yhdistelmän tapainen, jossa on alemman ja ylemmän asteen toimitsijoita. Tämä, toverit, on syvästi virheellinen käsitys, jolla ei ole mitään yhteistä marxilaisuuden kanssa, käsitys, joka on siirtynyt meille sen ajan jätteenä, jolloin me sotakaudella militarisoimme puolueen, jolloin kysymys puoluejoukkojen oma-aloitteisuudesta siirrettiin pakosta taka-alalle ja jolloin taistelukäskyillä oli ratkaiseva merkitys. En muista, että tämä käsitys olisi jolloinkin lausuttu julki täydellisenä, mutta tämä käsitys tai tämän käsityksen ainekset yhä vieläkin painavat meidän työtämme. Toverit, tällaisia käsityksiä vastaan meidän on taisteltava kaikin voimin, sillä ne ovat eräs kaikkein realisimpia vaaroja, jotka luovat

suotuisat ehdot puolueemme olemukseltaan oikean linjan vääristeleemiselle käytännössä.

Toisena syynä on se, että huomattavassa määrin byrokraattisen valtiokoneistomme puolelta on havaittavissa eräänlaista painostusta puolueeseen ja puolue-työntekijöihin. Vuonna 1917, jolloin meillä oli mah-tava nousu, nousu Lokakuuhun, me käsitimme asian siten, että meillä tulee olemaan kommuuni, että se tulee olemaan työtätekevien yhteisö, että me teemme lopun byrokratismista virastoissa ja että me voimme muuttaa valtion työtätekevien yhteisöksi, ellei lähim-pänä kautena, niin parin kolmen lyhyen kauden jäl-keen. Käytäntö on kuitenkin osoittanut, että se on ihanne, josta me olemme vielä kaukana, että valtion vapauttamiseksi byrokratismiin aineksista, neuvosto-yhteiskunnan muuttamiseksi työtätekevien yhteisöksi tarvitaan väestön korkea kulttuuritaso, tarvitaan ympärillämme täysin turvattu rauhan tila, ettei olisi välttämätöntä pitää suuria vakinaisia sotajoukkoja, jotka vaativat paljon varoja ja suuria hallintolaitok-sia, jotka painavat olemassaolollaan leiman kaikkiin muihin valtiovirastoihin. Meidän valtiokoneistomme on huomattavassa määrin byrokraattinen, ja se jää vielä pitkäksi aikaa sellaiseksi. Meidän puoluetoverei-tamme työskentelee tässä koneistossa, ja tämän byrokraattisen koneiston olosuhteet — sanoisin ilma-piiri — on sellainen, että se edistää meidän puolue-työntekijöidemme, meidän puoluejärjestöjemme byro-kratisoitumista.

Puutteellisuuksien kolmantena syynä, toverit, on meidän eräiden puoluesolujemme riittämätön aktiivi-suus, niiden kehittymättömyys ja toisinaan jopa ylei-

nen kirjantaitamattomuuskin, erikoisesti reunamaissa. Puoluesolut ovat näillä seuduilla vähän aktiivisia, poliittisesti ja kulttuurisesti kehittymättömiä. Epäilemättömästi myöskin tämä seikka luo suotuisan maaperän puoluelinjan vääristelylle.

Neljäntenä syynä on se, ettei meillä ole riittävää määrää puoluekoulutuksen saaneita tovereita paikkakunnilla. Hiljattain kuulin erään ukrainalaisen järjestön edustajan selostuksen Keskuskomiteassa. Selostuksen teki mitä kyvykkäin ja suuria toiveita herättävä toveri. Hän sanoi, että 80 puoluesolussa 130:stä on läänikomitean nimittämät sihteerit. Huomautukseen, että siinä tapauksessa tuo mainittu järjestö menettelee väärin, tämä toveri alkoi vedota siihen, että puoluesoluissa ei ole kirjantaitoisia ihmisiä, että heillä ei ole riittävää puoluestaazhia, että puoluesolut itse pyytävät antamaan heille sihteereitä j.n.e. Minä voin olettaa, että tämä toveri liioitteli puolella, mutta tässä ei ole kysymys oikeastaan vain siitä, että puoluesoluissa ei ole koulutettuja ihmisiä, vaan myös siitä, että läänikomitea on vanhan tavan mukaan innostunut liikaa. Mutta jos läänikomitea on 50 prosenttia oikeassa, niin eikö ole selvää, että kun tällaisia puoluesoluja on Ukrainassa, niin sitä suuremmalla syyllä niitä täytyy olla reunamaissa, joissa järjestöt ovat nuoria, puoluekaadereita on vähemmän ja sivistystaso alhaisempi kuin Ukrainassa? Tämä on myöskin eräs niitä syitä, jotka luovat suotuisat ehdot meidän olemukseltaan oikean puoluelinjamme vääristelylle käytännössä.

Ja lopuksi viidentenä syynä on tiedoitustoiminnan heikkous. Me informoimme huonosti, — Keskuskomitea

ennen kaikkea, ja ehkä siksi, että se on liiaksi ylikuormitettu. Paikkakunnilta meitä informoidaan huonosti. Tästä täytyy tehdä loppu. Tämä on myöskin eräs niitä vakavia syitä, joiden vuoksi meillä on karttunut puutteellisuuksia puolueen sisällä.

KUINKA VOIDAAN POISTAA PUOLUEEN SISÄISEN ELÄMÄN PUUTTEELLISUUDET?

Minkälaisia on oltava niiden keinojen, jotka ovat tarpeen näiden puutteellisuuksien poistamiseksi?

Ensimmäisenä tehtävänä on taistella kaikin tavoin ja väsymättä puolueessamme olevia sotakauden jätteitä ja tottumuksia vastaan, sitä väärää käsitystä vastaan, että meidän puolueemme on muka laitosten systeemi eikä proletariaatin aktiivisesti ajatteleva, vireäaloitteinen, toimeliasta elämää elävä, vanhaa hajoittava ja uutta rakentava taistelujärjestö.

Toiseksi, on kohotettava puoluejoukkojen aktiivisuutta asettamalla niiden käsiteltäviksi kaikki niitä kiinnostavat kysymykset, mikäli näitä kysymyksiä voidaan ottaa avoimeen käsittelyyn, ja turvaamalla mahdollisuuden puolueinstanssien kaikkien ja kaikenlaisten suunnitelmien vapaalle arvostelulle. Sillä vain tällä tavalla voidaan puoluekuri saada todella tietoiseksi, todella rautaiseksi kuriksi, sillä vain tällä tavalla voidaan kohottaa puoluejoukkojen poliittisen, taloudellisen ja kulttuurikokemuksen tasoa, sillä vain tällä tavalla voidaan valmistaa ehdot, jotka ovat välttämättömiä sitä varten, että puoluejoukot nostaisivat vähitellen alhaalta uusia aktiivisia työntekijöitä, uusia johtajia.

Kolmanneksi, on toteutettava käytännössä kaikkien puoluejärjestöjen ja puolueoimissa olevien henkilöiden valinnallisuus, mikäli ei ole olemassa voittamattomia esteitä, kuten riittävän puoluestaazin puuttuminen y.m. On juurittava pois käytännöstä järjestön enemmistön tahdon huomiotta jättäminen nostettaessa tovereita vastuunalaisiin puolueoimiin, on päästävä siihen, että valinnallisuusperiaate toteutetaan käytännössä.

Neljänneksi, on välttämätöntä, että Keskuskomitean sekä lääni- ja aluekomiteain yhteydessä olisi vakituisesti toimivat työn kaikkien alojen — talous-, puolue-, ammattiliitto- ja sotilasalan — vastuunalaisten työntekijäin neuvottelukokoukset; että neuvotteluja järjestettäisiin säännöllisesti, että neuvottelussa asetettaisiin sellaisia kysymyksiä, joita se katsoo tarpeelliseksi asettaa; että eri alojen työntekijäin välinen yhteys ei katkeaisi, että nämä kaikki työntekijät tuntisivat olevansa yhden puolueperheen jäseniä, jotka työskentelevät kaikille yhteisen asian hyväksi, proletariaatin asian hyväksi, joka on jakamaton; että Keskuskomitean ympärillä samoin kuin paikallistenkin järjestöjen ympärillä vallitsisi sellainen asiaintila, joka tekisi puolueelle mahdolliseksi koota ja tarkastaa meidän vastuunalaisten työntekijäimme kokemus kaikilla työaloilla.

Viidenneksi, meidän tuotannolliset puoluesolumme on saatava mukaan sellaisten kysymysten piiriin, jotka ovat yhteydessä asiainkulkuun tuotantolaitoksissa ja trusteissa. Asia on järjestettävä siten, että puoluesolut olisivat selvillä tuotantolaitostemme ja yhtymiemme hallintoelinten työstä, jotta ne voisi-

vat vaikuttaa tähän työhön. Puoluesolujen edustajina te tiedätte, kuinka suuri moraalinen vastuu meidän tuotannollisilla puoluesoluillamme on tuotantolaitoksen asioiden tilasta puolueeseen kuulumattomien joukkojen edessä. Jotta puoluesolu voisi johtaa ja viedä mukanaan puolueeseen kuulumattomat joukot tehtaassa, jotta se voisi kantaa vastuun asioiden tilasta tuotantolaitoksissa, — ja puolueeseen kuulumattomien joukkojen edessä se on ehdottomasti moraalisisessa vastuussa tuotantolaitoksen puutteista, — sen on oltava selvillä näistä asioista, sillä on oltava mahdollisuus vaikuttaa tavalla tai toisella näihin asioihin. Siksi on välttämättöntä, että puoluesolut saataisiin mukaan tuotantolaitosta koskevien taloudellisten kysymysten käsittelemiseen, että aika ajoin järjestettäisiin trustin tuotantolaitosten puoluesolujen edustajain talouskonferensseja trustin asioita koskevien kysymysten käsittelemiseksi. Tämä on eräs niitä varmoja teitä, jotka ovat välttämättömiä niin puoluejoukkojen taloudellisen kokemuksen kartuttamiseksi kuin myöskin alhaaltakäsin toteutettavan kontrollin järjestämiseksi.

Kuudenneksi, on kohotettava puoluesolujemme laadullista kokoonpanoa. Zinovjevin artikkelissa jo puhuttiin siitä, että laadullisen kokoonpanonsa puolesta meidän puoluesolumme ovat paikoitellen jääneet jälkeen ympäröivästä puolueeseen kuulumattomasta joukosta.

Tätä väitettä ei tietenkään saa yleistää ja ulottaa kaikkia puoluesoluja koskevaksi. Täsmällisempää olisi sanoa suunnilleen näin: meidän puoluesolumme olisivat kulttuuritasonsa puolesta paljon korkeammalla kuin ne nyt ovat ja niillä olisi paljoa suurempi arvo-

valta puolueeseen kuulumattomien joukkojen keskuudessa, jos me emme olisi tyhjentäneet näitä soluja, jos me emme olisi ottaneet näistä soluista ihmisiä, jotka meidän on ollut pakko panna taloudelliseen, hallinnolliseen, ammattiliitto- ja kaikenlaiseen muuhun työhön. Jos kaikki työläistoverimme, jos ne kaaderit, jotka näiden kuuden vuoden aikana on otettu puoluesoluista, palaisivat takaisin omiin puoluesoluihinsa, niin eiköhän olisi todistelematta selvää, että nämä puoluesolut olisivat kolme kertaa päätään korkeammalla kaikkia, jopa hyvinkin kehittyneitä puolueeseen kuulumattomia työläisiä? Juuri sen vuoksi, että puolueella ei ole muita kaadereita valtiokoneiston parantamiseksi, juuri sen vuoksi, että puolueen on pakko edelleenkin käyttää tätä lähdettä, — juuri sen vuoksi meidän puoluesolumme tulevat edelleenkin jossain määrin ontumaan kulttuuritasonsa puolesta, elleimme ryhdy pikaisiin toimenpiteisiin niiden laadullisen kokoonpanon parantamiseksi. Ennen kaikkea on maksimaalisesti voimistettava puoluesoluissa tehtävää puoluekasvatustyötä. Sen lisäksi on luovuttava liiallisesta formalismista, jota järjestöissämme paikakunnilla toisinaan ilmenee hyväksyttäessä työläistovereita puolueen jäseniksi. Olen sitä mieltä, että formalismiin ei pidä viehättyä; puolue voi ja sen täytyy helpottaa työväenluokan riveistä tulevien uusien jäsenten puolueeseen ottamisen ehtoja. Paikalliset järjestöt ovat jo panneet alulle tämän asian. Puolueen on otettava tämä asia omiin käsiinsä ja alettava järjestetty kamppailu helpottaakseen uusien jäsenten tuloa puolueeseen työpenkkien ääressä työskentelevien työläisten joukosta.

Seitsemänneksi, on voimistettava työtä puolueeseen kuulumattomien työläisten keskuudessa. Tämä on myöskin eräs niitä keinoja, jotka voivat parantaa puolueen sisäistä tilaa ja kohottaa puoluejoukkojen aktiivisuutta. Minun on sanottava, että meidän järjestömme kiinnittävät yhä vieläkin vähän huomiota puolueeseen kuulumattomien työläisten saamiseen mukaan meidän neuvostoelimiimme. Ottakaamme esimerkiksi nykyään toimitettavat Moskovan Neuvoston vaalit. Minun mielestäni näiden vaalien yhtenä suurena puutteellisuutena on se, että puolueeseen kuulumattomia tulee valituksi liian vähän. Sanotaan, että on olemassa järjestöjen päätös, jonka mukaan täytyisi saada valituksi ainakin niin ja niin paljon, sellainen ja sellainen prosenttimäärä j.n.e. puolueeseen kuulumattomia. Mutta minä näen, että tosiasiallisesti heitä menee läpi paljon vähemmän. Sanotaan, että joukot innokkaasti pyrkivät valitsemaan ja haluavat muka valita yksinomaan kommunisteja. Epäilen sitä, toverit. Ajattelen, että ellemme me osoita puolueeseen kuulumattomia kohtaan vissiä minimaalista luottamusta, niin me voimme saada vastaukseksi puolueeseen kuulumattomien puolelta suurta epäluottamusta meidän järjestöjämme kohtaan. Tämä luottamus puolueeseen kuulumattomia kohtaan on ehdottoman välttämätön, toverit. Kommunistit on pantava ottamaan takaisin ehdokkuutensa. Ei tarvitse pitää puheita siitä, että valittaisiin vain kommunisteja, vaan täytyy rohkaista puolueeseen kuulumattomia, heitä täytyy saada mukaan valtiotyöhön. Me saamme siitä myönteisiä tuloksia ja puolueeseen kuulumattomien vastaluottamuksen meidän järjestöjämme kohtaan.

Vaalit Moskovassa ovat eräs mallinäyte siitä, kuinka suuresti meidän järjestömme alkavat koteloitua omaan puoluekuoreensa, sen sijaan että laajentaisivat toimikenttäänsä yhdistämällä puolueeseen kuulumattomia vähitellen ympärilleen.

Kahdeksanneksi, on voimistettava työtä talonpoikain keskuudessa. En tiedä, miksi meidän maaseutusoluillemme, jotka paikotellen kuihtuvat, joista väki toisinaan karkaa pois, jotka eivät nauti suurta luottamusta talonpoikain keskuudessa (se täytyy tunnustaa), — miksi näille puoluesoluille ei voitaisi asettaa esimerkiksi kahta käytännöllistä tehtävää: ensinnäkin olla talonpoikaiselämää koskevien neuvostolakien selittäjinä ja tunnetuksitekijöinä ja toiseksi olla agronomian alkeistietojen agitaattoreina ja tunnetuksitekijöinä, — esimerkiksi sellaisten, että pellot pitää kyntää ajoissa, siemenet pitää puhdistaa j.n.e. Tiedättekö, toverit, että jos jokainen talonpoika päättäisi uhrata vähäisen määrän työtä siementen puhdistamiseen, niin satoisuutta voitaisiin kohottaa noin 10 puudalla desjatiinaa kohti ilman minkäänlaisia maanparannustöitä ja ilman uusia koneita? Ja mitä merkitsee satoisuuden kasvu 10 puudalla desjatiinalta? Yleisessä kokonaistuotannossa se merkitsee miljardin puudan vuotuista lisäkasvua. Ja kaikki tämä voitaisiin saavuttaa suuremmitta vaivoitta. Minkä vuoksi maaseutusolumme eivät voisi tarttua käsiksi näihin asioihin? Onko tämä vähemmän tärkeää kuin keskustelut Curzonin politiikasta? Talonpoika käsittäisi silloin, että kommunistit ovat lakanneet jaarittelemasta, että he ovat ryhtyneet käsiksi työhön, ja silloin

meidän maaseutusolumme nauttisivat talonpoikain keskuudessa mitä suurinta luottamusta.

En edes puhukaan siitä, kuinka välttämätöntä puolue-elämän parantamiselle ja vilkastuttamiselle on se, että voimistetaan puoluekasvatustyötä ja poliittista valistustyötä nuorison keskuudessa, joka antaa uusia kaadereita, Punaisessa Armeijassa, naisdelegaattien keskuudessa ja yleensä kaikkien puolueeseen kuulumattomien keskuudessa.

En ryhdy puhumaan laajemmin myöskään siitä, kuinka välttämätöntä meille on tiedoitustoiminnan parantaminen, josta jo mainitsin, — ylhäältä alas ja alhaalta ylös tapahtuvan tiedoitustoiminnan parantaminen.

Sellaisia, toverit, ovat ne parannuskeinot, se suunta puolueen sisäiseen demokratiaan, jonka Keskuskomitea viitoitti jo tämän vuoden syyskuussa ja joka on toteutettava käytännössä alhaalta ylös asti.

Haluaisin mainita vielä kahdesta äärimmäisyydestä, niistä kahdesta viettymyksestä työväendemokratiaa koskevissa kysymyksissä, jotka ovat ilmenneet eräissä lyhykäisissä väittelykirjoituksissa „Pravdassa“.

Ensimmäinen äärimmäisyys koskee valinnallisuutta. Se on siinä, että eräät toverit pyrkivät saamaan aikaan valinnallisuuden „loppuun asti“. Kun on kerran valinnallisuus, niin valitse täydellä höyryllä! Puoluestaazhi! Miksi se olisi tarpeen? Valitse ketä sielusi halajaa. Sellainen käsitys on virheellinen, toverit. Puolue ei sitä hyväksy. Meillä ei tietenkään ole nyt sotaa, me elämme rauhallisen kehityksen kautta. Mutta meillä on uusi talouspolitiikka. Älkää unohtako sitä, toverit. Puolue ei pannut toimeen

puhdistusta sodan aikana, vaan sen jälkeen. Miksi? Siksi, että sodan aikana tappion kammo vannehti puoluetta yhteen yhdeksi kokonaisuudeksi, ja eräiden puolueen sisällä olleiden hajoitettavien ainesten oli pakko vetää yhtä köyttä puolueessa, jonka edessä oli kysymys elämästä ja kuolemasta. Nyt meillä ei ole näitä vanteita, sillä ei ole sotaa, nyt meillä on uusi talouspolitiikka, me olemme sallineet kapitalismin, porvaristoa syntyy uudelleen. Tämä kaikki tosin johtaa puolueen puhdistumiseen, sen lujittumiseen, mutta toisaalta meitä ympäröi sen syntyvän ja kasvavan porvariston uusi ilmapiiri, joka ei ole vielä niinkään voimakas, mutta on jo kyennyt voittamaan eräitä osuuskuntiamme ja kauppaelimiämme sisämaankaupan alalla. Nimenomaan uuteen talouspolitiikkaan siirtymisen jälkeen puolue pani toimeen puhdistuksen saat- taen puolueen jäsenmäärän puoleen sen aikaisemmasta määrästä; nimenomaan uuteen talouspolitiikkaan siirtymisen jälkeen puolue päätti, että järjestöjemme suojelemiseksi uuden talouspolitiikan tuulahduksilta on esimerkiksi vaikeutettava ei-proletaaristen aines- ten pääsyä puolueeseen, on säädettävä puoluestaazhi puoluetoimissa oleville henkilöille j.n.e. Tekikö puolue oikein luodessaan tällaisia ehkäisykeinoja, jotka rajoittivat „laajaa“ demokratiaa? Olen sitä mieltä, että se teki siinä oikein. Juuri siksi arvelen, että demokratia on tarpeen ja valinnallisuus on välttämätön, mutta voimaan on vielä jäätävä myöskin XI ja XII edustajakokouksen hyväksymien rajoituskeinojen, ainakin tärkeimpien.

Toinen äärimmäisyys koskee kysymystä väittelyn rajoista. Tuo äärimmäisyys on siinä, että eräät tove-

rit pyrkivät saamaan aikaan rajoittamattoman väitelyn nähden puolueityön alun ja lopun kysymysten käsittelyssä ja unohtaen puolueityön toisen puolen, nimittäin sen toimintapuolen, joka vaatii puolueen päätösten toteuttamista käytännössä. Sellaisen vaikutuksen teki minuun joka tapauksessa Radzinin kirjoitus, joka pyrkii perustelemaan rajoittamatonta väittelyä vetoamalla Trotskiin, joka on muka sanonut, että „puolue on samoinajattelevien vapaaehtoinen liitto“. Minä etsin Trotskin teoksista tätä lausetta, mutta en voinut sitä niistä löytää. Ja tuskinpa Trotski on voinut sitä sanoa lopullisesti muovailtuna määrittelynä puolueesta, ja jos hän on sen sanonut, niin tuskinpa hän on pannut sen perään pistettä. Puolue ei ole ainoastaan samoinajattelevien liitto, sen lisäksi se on samointoimivien liitto, yhteisen aatteellisen perustan (ohjelma, taktiikka) pohjalla taistelevien samointoimivien taisteluliitto. Pidän vetoamista Trotskiin vääränä, sillä tunnen Trotskin yhtenä niistä Keskuskomitean jäsenistä, jotka korostavat eniten puolueityön toimintapuolta. Siksi ajattelen, että Radzinin määritelmä pitää jättää hänen omalle kontolleen. Mutta mihin se, tuo määritelmä, johtaa? Jompaankumpaan kahdesta mahdollisuudesta: joko puolue rappeutuu lahkoksi, filosofian kouluksi, sillä vain sellaisissa suppeissa järjestöissä voi olla täysi yksimielisyys, tai se muuttuu herkeämättömän väitelyn klubiksi, joka ikuisesti keskustelee ja ikuisesti jaarittelee, aina ryhmäkuntien muodostamiseen asti, aina puolueen lohkomiseen asti. Puolueemme ei voi hyväksyä kumpaakaan näistä mahdollisuuksista. Juuri siksi olen sitä mieltä, että kysymysten käsittely on

välttämätön, väittely on tarpeen, mutta tarpeen ovat myös väittelyn rajat, jotka suojelevat puoluetta, tätä proletariaatin taistelevaa joukko-osastoa, väittelyklubiksi rappeutumiselta.

Päättyessäni selostukseni haluan varoittaa teitä, toverit, näistä kahdesta äärimmäisyydestä. Ajattelen, että jos me hylkäämme nämä kummatkin äärimmäisyydet ja ryhdymme rehellisesti ja päättäväisesti toteuttamaan käytännössä sitä suuntaa puolueen sisäiseen demokratiaan, jonka Keskuskomitea viitoitti jo tämän vuoden syyskuussa, niin me saamme varmasti aikaan parannuksen puolueityössämme. (Suosionosoituksia.)

„Pravda“ № 277.

joulukuun 6 p:nä 1923